

1. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਐਲ.ਆਰ

(1967)2

"1967 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ" ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਫੁੱਟ-ਨੋਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਨਿਯਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਵਰਗੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 10, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫੇਲ੍ਹ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ 5 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਕੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਥਾਰਟੀ - ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਗਸਤ, 1967 ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ।

ਡੀ.ਆਰ.ਐਮ. ਅਹਾਜ਼ਨ, ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਜੇ.

ਡਾ. ਲੇਖ ਰਾਜ ਲਾਰੇਆ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਠਾਮ

ਜਵਾਲਾ ਦੇਵੀ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 932.

ਫਰਵਰੀ 20, 1968।

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)— S. 2(a), (d), (g), (h) — ' ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ'—ਦਾ ਅਰਥ—ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫੈਸ਼ਨ ਲਈ ਅਚਨਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਇਮਾਰਤ। ਐਕਟ ਦਾ ਅਨੁਸੂਚੀ- ਕੀ 'ਸ਼ਿਡਿਊਲਡ ਬਿਲਡਿੰਗ' ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ-ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼- ਸ਼ਬਦ 'ਵਰਤੋ'- ਦੀ ਦਾ ਅਰਥ

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਇੱਕ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਕੇਵਲ ਇੱਕ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ 5 ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ IRentRestriction Actis ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ 'ਤੇ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤਣ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੋਂ ਉਜਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਿਰਫ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(h) ਵਿੱਚ 'ਵਰਤਿਆ' ਵਾਕਾਂਸ਼ 'ਸਥਾਈ ਜਾਂ ਨਿਯਮਤ ਵਰਤੋਂ' ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਆਮ ਵਰਤੋਂ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਵੱਲੋਂ 23 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ 20 ਫਰਵਰੀ, 1968 ਈ.

1949 ਦੇ ਐਕਟ III ਦੀ ਧਾਰਾ 15(v) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਪੂਰਬੀ

Dr. Lekh Raj Laroya v. Jawala Devi (Mahajan, J.)

ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ।, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਐਚ.ਐਲ.ਐਸ. ਅਰਿਨ , ਐਸ.ਏ.ਐਨ.ਏ.ਐਡਵੋਕੇਟ , ਬੀ.ਐਸ.ਐਮ ਅਲੀਕ , ਏ.ਐਲ.ਬੀ.ਏ.ਐਚ.ਐਲ. , ਬੀ.ਆਰ.ਬੀ. ਏ.ਐਚ.ਐਲ ਅਤੇ ਐਚ.ਐਸ.ਏ. ਵੈਸਬੀ , ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੇ ਨਾਲ। __ __

ਐਚ ਐਸ ਗੁਰਲ , ਐਡਵੋਕੇਟ ਲਾਭ ਸਿੰਘ , ਨਾਲ , ਇੱਕ D ਵਕੇਟ , ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.- ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਟਕਰਾਅ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ।

ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ / ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਦੋ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਰਥਾਤ: —•

- (1) ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ (2) ਇਹ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਇਆ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)।

ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਵਾਲ, ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਖੋਜ, ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਨਤੀਜੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ 'ਸ਼ਿਡਿਊਲ ਬਿਲਡਿੰਗ' ਹੈ ਜਾਂ 'ਰੈਜ਼ੀ ਡੈਂਟਲ ਬਿਲਡਿੰਗ'? ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਮਾਰਤ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਸਰੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਹੈ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਏ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ'। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

* * * ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਲੇਖ ਰਾਜ ਦਾ ਗਿੱਲ ਰੋਡ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਕਲੀਨਿਕ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ

ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ 12.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ 4.30 ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਵਜੇ

Dr. Lekh Raj Laroya v. Jawala Devi (Mahajan, J.)

ਤੱਕ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰੇ 9.00 ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ 1.00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ 5 ਵਜੇ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਿ। ਕੰਮ ਦੇ ਇਹ ਘੰਟੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡਾ. ਲੇਖ ਰਾਜ ਗਿੱਲ ਰੋਡ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਕਲੀਨਿਕ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕੋਠੀ ਨੰਬਰ 558-ਐਲ ਵਿਖੇ ਅਚਨਚੇਤ ਮੈਡੀਕਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਡਾ. ਲੇਖ ਰਾਜ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮਤ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਿਸਪੋਜਰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਡਾਕਟਰੀ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। * * * * *

ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ RW 8 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਉਸ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ 10 ਫੀਸਦੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਕੀ ਕਿਰਾਇਆ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗੀ? ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਿੱਸਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ 'ਇਮਾਰਤ' ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; 'ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ', 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਅਤੇ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ'। ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(a), (d), (g) ਅਤੇ (h) ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"2. ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ।- ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਨਾ ਹੋਵੇ-

fa) 'ਇਮਾਰਤ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ, ਗੋਦਾਮ, ਘਰ ਜਾਂ ਫਰਨੀਚਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਮਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।, ਹੋਸਟਲ ਜਾਂ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ;

(b) ----- - - - - -

(c) ----- - - - - -

(d) 'ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਕ ਇਮਾਰਤ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ;

(e) ----- - - - - -

(f) _____ (ਜੀ) 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜੋ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(h) 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਹੀ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਕੇਵਲ ਇੱਕ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ for ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਕਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤਣਾ। ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ, ਜਿਸਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 13 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ¹; ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਫਰਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ■ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕਿਉਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇੱਕ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ'

ਕਿਰਾਇਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(h) ਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤ। ਜੇਕਰ 'ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਡੈਟੀਅਲ ਬਿਲਡਿੰਗ' ਅਤੇ 'ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(h) ਵਿੱਚ 'ਵਰਤੋਂ' ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਵਰਤਿਆ' ਦਾ ਕੰਸ਼ 'ਸਥਿਰ ਜਾਂ ਨਿਯਮਤ ਵਰਤੋਂ' ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1 ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ (ਵੇਖੋ ਛੋਟਾ ਆਕਸਫੋਰਡ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਭਾਗ II)। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਡਾ. ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਕੌਰ (1) ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“* * ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕੰਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਪਿੰਡੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਡਾ. ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(h) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਜਾਂ ਛੁੱਟੜ ਵਰਤੋਂਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਰੀਜ਼ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਵਪਾਰਕ ਅਹਾਤਾ, ਇਹ - ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ। ਪੰਨਾ 360 'ਤੇ ਡਾ. ਗੋਪਾਲ ਦਾਸ ਵਰਮਾ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਐਸ.ਕੇ. ਭਾਰਦਵਾਜ (2) ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

'ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।' "1

11958 ਦੇ CR 533 ਨੇ 12 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

(•2) 1957 PLR 355।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਡਾ: ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ (3) ਵਿਚ ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਧਾਰਾ 2(h) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਵਿਵਾਦਤ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਆਰਡਰਬਲਯੂ 8 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸਵੇਰ ਦੇ ਘੰਟੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਬਿਆਨ, ਕਿ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਵੇਰੇ ਦੇ ਘੰਟੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਹੈ।

ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਿਸ ਵੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਮ ਵਰਤੋਂਕਾਰ ਧਾਰਾ 2(h) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ 'ਉਪਭੋਗਤਾ' ਨਹੀਂ ਬਣਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ 'ਉਪਭੋਗਤਾ' ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ' ਤੋਂ 'ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਇਮਾਰਤ'।

ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਨਈਅਰ (4) ਵਿਚ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ (5) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਉੱਤਮ ਚੰਦ (6), ਫਲਸ਼ੋ, ਸੀਜੇ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਰਘੂਨੰਦਨ ਬਨਾਮ ਰਾਠੂ ਰਾਮ (7) ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਦੁਆਰਾ, ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੇ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

- (3) 1966 ਦੇ CR 370 ਨੇ 6 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
- (4) 1961 PLR 640
- (5) 1964 ਦੀ ਸੀ.ਆਰ. 249, 27 ਸਤੰਬਰ 1965 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
- (6) 1964 ਦੇ CR 356 ਦਾ ਫੈਸਲਾ 4 ਫਰਵਰੀ 1966 ਨੂੰ ਹੋਇਆ।
- (7) 1966 ਦੇ CR 369 ਨੇ 28 ਨਵੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ

ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ